

wat verlang jij nog ?

woord o [-en] Ik geloofde sterk in woorden. Houden van. Ik hield van woorden die je kenmerkten: nuchter, hetero, businesswoman. Ik schreef boeken, of in elk geval artikels. Ik werd goed opgeleid en praatte dus, bleef maar... woorden in het donker gaan verloren. Ik hoor je getetter niet, ik zie alleen je bleke gezicht en je gekleurde haar. Verschillen kan ik niet meer benoemen, herken ik niet meer. Ik weet niet wat hem van mij onderscheidt hoewel hij bruin is, vreemde talen praat en nooit van jou heeft gehouden. Hoewel je hem nu boven mij verkiest.

We dansen allemaal dezelfde dans.

Zijn er twee groepen mensen: één bij wie het oor het oog volgt, en één die zich richt op de woorden die ze hoort, hoe onaantrekkelijk de visuele context ervan ook is? Of heeft iedereen het in de regel even moeilijk met zich te concentreren op de inhoud van een tekst die zich in duisternis hult? Geslacht bevat een aardige illustratie van deze vraagstelling. Attergal brengt een monoloog, terwijl bijna de hele scène onbelicht blijft. Hij

staat vlak voor het publiek, maar je ziet hem nauwelijks. Ver achter hem, op het achterplan van het podium, zit Yokram voor een spiegel zijn haren in te smeren met de muzikale, speelse interludia. Hoofden draaien in de een vettig wit goedje. Hij wordt uitgelicht door een spotje. Ik had de grootste moeite om mijn gedachten bij lekker in hun rol. Spelen net iets te veel komedie, lijken de gesproken tekst van Attergal te houden en niet de hele tijd naar Yokrams futiele schminkerij te kijken. Ik moet toegeven dat ik zelfs geen flauw benul meer heb over de tekst ging. Iemand in het andere geval?

Gepaard in het publiek. Iemand ergert zich of wil iets uitleggen, en richt zich minutenlang tot haar gezelschap. De voorstelling is nog niet zo lang bezig, we wennen nog aan het Hollandse accent, het snelle tempo waaraan de acteurs hun teksten opzeggen, het rommelige, kitscherige decor en het verband tussen praatscènes en de richting van de stoorster. Die stopt even, en gaat daarna weer door. De acteurs kijken vertwijfeld door de vierde wand terwijl ze vaardig verder ratelen. Kink in de kabel. Ze zitten al even niet zo lekker in hun rol. Spelen net iets te veel komedie, lijken de gesproken tekst van Attergal te houden en niet de zich niet echt te amuseren. Hun wereldje wordt even verstoord, en ze komen plots in contact met mensen die aan het kijken zijn, die in het stuk proberen te komen. Heel even voelt iedereen zich gegeneerd. Het membraan tussen podium en tribune is doorprikt. Daarna gaat het veel beter. Dialogen worden schiet- en kotspartijen, lichamen komen los en krijgen steeds meer herkenbare kenmerken, het publiek barst geregeld in lachen uit.